Pazartesi
16
Aralık
1963
Sayı 37

ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Ben' milletin vicdanında ve istiklâlinde ihtisas ettiğim büyük tekamül istidadını, bir milli s r gibi, vicdanımda taşıyarak peyderbey, bütün heyeti içtimaiyemize tatbik ettirmek mecburiyetin de idim.

K. ATATÜRK.

«GELE GELE GELDİK»

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Bu bir türküdür aslında; «gele gele geldik bu kara taşa... Hayatta yazılan gelirmiş başa» diye başlar.

Uşaktan aldığım bir mektupta şöyle deniliyor: «27 Mayıs'ta Yassıada'yı boyluyan ve şimdi de AP'li olan bir zat Uşak Belediye Başkanı oldu. 961 seçimlerinde Uşak C.H.P liydi. Demek ki, o günden bu güne hayli yol almışız!..»

Aaaa, yol almak da söz mü! Bitirdik cümle yolları. Gelip bir çıkmaza dayandık işte!.. Boşuna dememiş halk türküsü, «gele gele geldik bu kara taşa...» diye...

Ama, bu yazıyı kimse yazmadı, biz kendimiz yazdık. C.H.P'li Uşak, İsmet Paşa'nın kafasına taş atılan Uşak, Kurtuluş Savaşı'nın unutulmaz Uşak'ı. 1961 de C.H.P'li olan Uşak bugün AP'lidir!

Tipiye tutulanlar döner döner ayni yere gelirlermiş. Kar izleri örttüğü için de durmadan yol alıyoruz sanırlarmış.

Demek istediğim bu değil! Demek istediğim, CHP'nin treni kaçırdığı da değil! Demek istediğim şu; CHP'nin azıcık aklı kaldıysa, hemen AP'ye katılsın ve hangi yolun yolcusu olduğunu açıkça koysun ortaya Atatürk'çüyüm, devletçiyim, lâikim, halkçıyım demek birşey ifade etmez. Katılsın AP ye, koysun gerçek rengini ortaya ve çıksın TİP'in karşısına!

Evet, bugün Türkiye'nin tek muhalefet partisi Türkiye İşçi Partisi'dir! «Dostumun düşmanı benim de düşmanımdır» diyen atasözü bu yöresel seçimde birkez daha doğrulandı. Ağızbirliği etmişçesine, bütün partiler TİP'e saldırdılar.

TİP'in gücü, bütün partilerin gerçek rengini bal gibi koydu ortaya. Yıllardır, yüzyıllardır gizlenilmeğe çalışılan gerçek, TİP'in konuşmasıyla ortaya çıkınca, yangına uğrıyanların telâşı aldı bizim partileri.

Daha dokuz-on ilde örgütünü ancak tamamlıyabilmiş bir parti, bugün Türkiye'nin üçüncü partisi durumundadır! Azıcık aklı olan beri gelsin, lûtfen!

Demek istediğim bu da değil!

Demek istediğim şu: Koalisyon yakında 13 tutturuyor. Aydın Yalçın Prof. umuzun piston-desteğine karşın, Alican lider sağlama 13 tutturdu. Alican liderin 13 tutturması demek, Koalisyon hazretlerinin 13 tutturması demektir. Koalisyon hazretlerinin 13 tutturması demek, CHP ile AP'nin koalisyon numaralarına başlaması demektir. CHP ile AP'nin koalisyon numara'arına girişmeleri demek, 1963 modeli bir «hülle» demektir. (Hüllenin ne olduğunu bilen bilmeyene lûtfen söyleyiversin!)

Demek istediğim bu da değil!

Demek istediğim şu: Genel seçimler ne zaman?

Genel seçimler yapıldı, diyelim. perşembenin gelişi çarşambadan belli; AP iktidara hak kazanacak. peki ama, ya ondan sonra?

Aklıma ne geldi, biliyor musunuz? Yelkenli kağnı!.. Öküzler kâğnıyı çekemez hale gelince, adamcağız derin derin düşünmüş; sonunda şöyle bir çare bulmuş: Sırtına sardığı yorganı tutmuş yelken yapmış

(Devamı 4 de)

Siyasal Görünümümüz ve Yeniye Doğru

BEHZAT AY

Cumhurbaşkanı Gürsel, iki yıldan beri iktidarda olan hükümetlerin bir toprak reformu kanununu bile çıkaramadıklarını ve bu konuyu her sorduğunda da kendisine, «Bin bir dereden su getirdiklerini» söyledikten sonra, « Reform ların hiçbiri gerçekleştirilemiyor. Partiler oy almak için taviz vermeyi marifet sayıyorlar. Oysa hakikatı görmek, memleketi iyiye doğru götürmek lâzım. İleriye doğru gitme yolunda tavizle iş olmaz. Bugünkü politikacıların bu donmuş, taşlaşmış karekterlerini değiştirmeye imkân yok. Ancak politikaya yeni nesiller geldikçe ve bunlar bugünküler tarafından dejenere edilmedikçe memleket iyiye doğru gidecektir» demiştir.

Cumhurbaşkanının bu konuşmasını 3 Aralık tarihli gazetelerde okuduk.

Böylesine doğru konuşmalar öyle az yapılmaktadır ki, ve yapanlar da o kadar az ki, insan üzerinde dura dura okumadan, birşey bulmuşcasına sevinmeden edemiyor. 27 Mayıstan sonra konuşulanlar, yazılanlar şu son aylarda neredeyse unutuluyordu. Sıkı yönetim korkusu, ortaklaşa kurulan hükümetlerin tutumu, parlamentodaki konuşmaların sonucu, sosyal ve ekonomik konulara tekrar bir örtü sermekteydi.

Ne zaman ki, 15 günlük seçim konuşmaları geldi, çattı; serilen örtü de kaldırıldı. Radyoda halkçı sesleri duyarak kıvanç duyduk. Son günlerde yazılamıyanlar, konuşulamıyanlar işte bu onbeş gün içinde konuşuldu.

TİP Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar da, Gürselin söylediklerini söylemişti konuşmasının bir bölümünde. Şöyle diyordu :

«1946 dan beri demokratik rejim temele oturtulamıyor. Ayni sosyal yapıda olan partiler, demokrasiyi boş bir biçim işi olarak görüyorlar. Demokrasiyi sosyal özünden boşaltarak uygulama çabası tam bir iflâsla sonuçlanmış ve 27 Mayıs ile beraber, sosyal ve ekonomik meseleler yüzeye çıkmış olmasına rağmen, hakim sınıflar ve politikacılar demokrasiyi gene boş bir biçim işi olarak yürütmekten vazgeçmiş görünmüyor. »

Gerçekten, 27 Mayısla beraber konuşulmaya, tartışılmaya başlanan ekonomik ve sosyal meselelerimiz son beş altı aydan beri ağza alınmaz, yazılmaz olmuştur. Bunu Cumhurbaşkanımızın kendisi de söylemektedir. Buna sebep olarak ta tavizci, taşlaşmış, donmuş politikacıları göstermektedir. Toplumcu aydınlar aynı kanıdadırlar... Ve böylesi politikacıların ülkemize bir şeyler kazandıracağını sanmamaktayız. Cumhurbaşkanının söylediği gibi yeni fikirli yeni adamların artık politikaya katılması gerekmektedir. Yeni fikirli yeni adamlar sayesinde bu ülkenin insanları ancak yeni zamanların meyvelerini tadacaklardır. Zamanını doldurmuş politikacılarını, partilerin yeni şeyler söydediklerini görmemekteyiz.

(Devamı 4 üncü sahifede)

Hak yok, Vazife vardır. · Ziya Gökalp

HAFTALIK:

O KADIN

NUMAN BEYAZIT

Gençti. Bu toprağın havası ciğerlerinde dolaşıyordu. Gözleri donuk ve yorgun. Yaşlı bir genç de denebilir. Öylesine çökmüş, ezilmiş. Koca kentin ıslak kaldırımlarında dolaşan bir gölgeydi. Ürkek bakışlarını kaçırırcasına sıvası dökülmüş duvarlarda gezdirdi. Doluydu. Konuşmak istiyordu.

Ne konuşacaktı? Kime söyleyecekti derdini. Bugüne dek anlayan çıkmamıştı onu..

Bir kadındı. İki çocuklu bir ana. Bir iki yutkundu. Boğazı kurmuştu. Bakışlarını kaçırırcasına başını eğdi. Ve:

«— Ben, dedi iş arıyorum. Çocuklarım, . . .» sustu kadın. Konuşmadı. Konuşamadı. Gözleri doludoluydu. Kanayan bir yüreği, sızlayan bir yeri vardı. Nasıl konuşsun?.

Anladım söyleyeceklerini. Kalktık, çayın son yudumunu içince. Geniş caddeden ayrılarak, çamurlu dar sokaklara saptık. Gecekondu mahallesine girdiğimizde durakladı kadın. Yüzüme baktı. Bu bakışlarda yıkılan bir yaşamın son izleri vardı. Yaş çıkmadı gözlerinden. Akmadı dışarıya. Anladım. O yaşlar, o pırıl pırıl gözyaşları, yüreğini ıslatmak için akmamıştı dışarıya..

Burası bir gecekondu mahallesiydi. Izdırapların karanlıklara gömüldüğü yer. Ayrı bir dünya: Ama bu ülkede. Uygarlığın dışında bırakılmış, çileli kişilerin toplandığı yerler.. Cumhuriyet Türkiyesinin yönetimi içinde.

Ve o Türk anasının kendini yitirdiği, karanlık evler. Bir çok hayatın yaşanmadan gömüldüğü bu yerlerde kimbilir ne acı günler yaşamıştı. Ama, yaşamak için...

Sordum:

«—Ne iş yaparsın?. »

. . . .

Bu uzun susuş, onu daha iyi tanıtmıştı bana. Dakikalar uzadı gitti. O, yine konuşmadı. Benden de ürktüğü belliydi. Ayrıldık.. O gözden kayboluncaya dek ardından baktım kadının. O gitti, gözden silindi. Ama hayâli silinmedi.

Baktım, baktım ardından...

Düşündüm. O kadını düşündüm. Yoksulluğun kucağına itilen o kadını..

Başkent'in Ulus alanında Atatürk anıtı vardır. Ve yanında mermiyi omuzuna almış Türk kadını.. Kurtuluş Savaşında, bu topraklar için kanını akıtan kadın..

Türk anası.

O kadın değil mi?

Vatan savunmasında, savaş alanında ölürken gülen, barışta, kurtardığı vatanın bir kenar mahallesinde yoksulluk içinde unutulan kadın. Ve acı çeke çeke ölen Türk anası..

Aradan günler geçti. Uzun günler. Hastahanede gördüm son kez onu. Çok acı çekiyordu. Yıllarca çektiği acıların devamıydı bu. Çok içliydi. Gözyaşlarının ıslattığı pırıl pırıl bir yüreği vardı. Yaşadığı süre, gerçek bir dost elin uzanmasını beklemiş hep.

Yok, yok!.

Kan lekeleri vardı beyaz yatağının çarşaflarında, O arı kan,

Sonra hep beraber geçti günlerimiz. Yıkılan, ezilen kişilere uzanan o zalim ellerin izlerini gördüm hep o kadında.. Çok sevdim o dert ve ızdırap yüklü kadını. Bu toprağın kadını oluşundan besbelli..

A, o bozuk düzen yok mu?

Çarkı kırılsın!.

Eğitim Örgütündek Bozuk Düzen

VEHBİ POLAT

Çıkarcı politika eğitim örgütünü de bir çıkmazın dolaşıklığında bocalatmaktadır. Yıllardır bu böyle sürüp gidiyor. Ne iş başındakiler tınıyor, ne de söylenenler kulaklara giriyor. Bu tutum. bu yıkıcı tutum daha ne denli sürüp gidecek böyle?.. Bilinmez ki!..

Demokratik bir düzenin eğitim örgütündeki gelişi-güzelliği, bağışlanmaz bir suçtur, yöneticiler için. Uygarca bir kalkınmanın teranesine kapılmış gidiyoruz, bugün. Bir plâna konmuş olan işlerin yapılabilmesi için millî servetin nasıl harcandığından habersiziz.

1963 yılı bütçesinden ilkokul yapımına ayrılan yirmi milyon liranın uygulamadaki sonuçları, der-demez bir acı salıyor kişi yüreğine. Köylerde yapılan ilkokulların çoğunda öğretmen evi yoktur. İlk yöneticileri yapımından sorumlu bulundukları dersane sayısından gayrısını düşünmediler. Her türlü uygarca yaşantıdan yoksun olarak ulusal kalkınmanın köydeki savaşını veren öğretmene bir «dört duvar» arasını bile çok gördüler. Ama kendileri bu yapım yerlerine, devletin arabalarıyla gidiş-gelişlerinde ödenek-yolluk adı altında bir sürü parayı, vicdanları sızlamadan sızdırdılar. «Müteahhit-aracı» denilen kimselere kaptırdılar. Bugün olmuş, hele de öğretime hazır edilmemiş okullar var. Ama öbüryandan Mardin Valisi bu işlerin yapılışındaki gerçek başarıyı halk önüne seriyor. Kalkınmaya konmuş Türkiye'nin muhtaç bir görevlisi olarak payına düşen çabayı yüz-akı ile sonuçlandırıyor. Kemerleri sıkmış, az para ile çok iş yapma mutluluğuna erebilmiştir, bu Sayın Vali. Eğer tüm görevlilerimiz böyle olsaydı yirmi milyon liranın beş milyonu gerçek amacından uzak bir yitikliğe uğramazdı.

Eğitim fonundan ziyan edilen bu milyonların hesabı, sorulacak mı acaba?.. Evsiz bırakılan köy öğretmenleri ile okulsuz yavruların günahını kimler çekecektir?..

«Öğretmenliği câzip bir hale getireceğiz» dendi. Çıkaçıka altından orta ve yüksek öğretimdeki görevlilerin yararlanmaları çıktı. Sorumlu ders saatları azaltılarak ücretli ders saatları çoğaltıldı ve ödenekleri iki kat oldu. Bunu onlara çok görmüyoruz ama, ya ilkokul öğretmeni?.. O bu örgütün görevlisi değil miydi?.. Yoksa o'nu bu haklardan yoksun eden iki yıllık öğretim farkı mıdır? Değilse neden bu çoğunluğun hakları tanınmaz? Ya da bu ilkokul öğretmenliği neden bu denli küçümsenir, yöneticiler çevresinde?

Bölge ilkokulları açılır. Bu okullardaki öğretimi ilkokul öğretmenleri yapar. Fakat yönetim işleri iki yıllık öğrenim farkı olan birisine verilir.

Sayısız denetleyicisi vardır, ilkokul öğretmeninin, okul müdüründen gayrı. Orta öğretime dört yılda bir ancak müfettiş gelir. Fakat ilkokul öğretmeni yılda bir kaç kez sınav verir, Vicdan sorumluluğundan bu denli şüphe edilen daha başka bir görevli düşünemiyorum. Hem öğretmensizlikten yakınılır hem de bu gereksiz iş için müfettiş adı ile birçok öğretmen harcanır. Ortalama her ilde on tane ilköğretim müfettişi olduğunu kabul edersek. Türkiye'de sekiz yüz öğretmen, milletçe muhtaç bulunduğumuz öğretmenlik görevinden uzaklaştırılmış durumdadır. Her ilçenin ilköğ-

Devamı 4 de

ŞİİR KÖŞESİ

SIKINTI

Hadi sen gelde kaçma
Bozkır üstüne üstüne gelirken
Hadi elindeyse gökyüzünü sev
Gazeteler sütun sütun
Günün üçüncü cinayetini yazarken

Doğuda iki köy biribirine girmiş
Beş dönümlük bir tarla yüzünden
Kızını ve karısını vurmuş bir adam
Üçüncüyü zor almışlar elinden.

Batıda karmakarışık oyunlar
Beyazdı karaydı sürüp giden
Kenedy değil, haysiyettir
Özgürlüktür öldürülen.

Erdem nerde, sevgiler nerde
Neden yürekler böyle katı?
Bu kadar yakın mıydı birbirine
Doğuyla batı?

İçinde görülmemiş fırtınalar tayfunlar
An, gözlerinde yapışkan bir karanlık
Tutsaksın sanki zamanın elinde
Düşmüş düşünce kalelerinin burçlara
Düşmüş elinden bayrak

Yiğitsen kurtul bu çıkmazlardan
Çöz çözebilirsen eğer
Bu iki uc arasındaki korkunç mesafeyi.

Düşüncenin sonsuzluğundan
Toprağın ve suyun kutsallığından konuş
Denizin ürperten ılık maviliğinden
Yaşamanın güzelliğinden bahset hadi!

AHMET KÖKLÜGİLLER

Kitap İsteniyor

Fatsanın Beyceli Köyünde bir okuma odası açılmıştır. Kurucu gençler bütün aydınları kitap başına çağırıyor.

Adres:

Beyceli Okuma Odası
Reşit Sarıhan Eliyle
FATSA

Reşit Yılmaz
Mescitli Köyü İlkokulu md.
TERME

HER HAFTA — OĞUZ KOYUTÜRK

TÜLİN'CİK

Gözlerinin içi pırıl pırıl cici bir kızcağızdı bu... Yaşı da 12 sinde ya var, ya yok... Ama yaşam yükü omuzlarına öylesine binmişti ki. insan onun zayıf, çelimsiz vücüduna bakarken, karşılaştığı büyüklükte tüm gerçeği unutarak bakışlarının büyülü havasında kendini başka, bambaşka bir âlemde sezinliyordu. Kaç kez oldu... Her karşılaştığımızda hiç bırakmadığı tatlı gülüşleriyle yanıma yavaş yavaş yaklaşırken, canlı bakışlarında çocukluğunun olanca sevinci, katıksız, parlak, renkli bir yaşam gücüyle:

« Gene yaptıracağım amca.» derdi.

İşte hepsi bu değin. İlâcı içerde yapılırken bekler, sonra gene her zamanki gibi gülerek, aldığı kutuyu önlüğünün küçük cebine yerleştirirken:

« Teşekkür ederim. Allahaısmarladık amca» diye yanıt vererek uzaklaşırdı.

Fakat son gelişinde daha bir başka türlüydü Tülincik. Gerçi gene gülüyor, bakışların da çocuk sevinci seziliyordu ama, gözlerindeki kızarıklık şişkinlik dikkatimden kaçmamıştı. Hem bu kez sıkılgan çok yavaş bir sesle:

« Yarım tertip olacak...» derken yüzündeki bir renk değişimi onun utandığını, kafasın da kendisine göre bir sürü düşünceler taşıdığını gösteriyordu. İşte o vakit şimdiye dek bilmediğim Tülin, aramızda geçen konuşmalarla herkes gibi bir çocuk olmaktan çıkarak başkalaşıyor, sorularıma verdiği suçsuz yanıtlarla toplumu, onun acılarına tanıklık ediyordu,

« Tülin, senin baban ne iş yapar?.»

« İş yaptığı yok. Hasta yatıyor.

« Peki size kim bakar?»

« Hiiç!.. Ben tütün mağazasında çalışıyorum.»

« Ya annen?.»

« Annem küçükken ölmüş. Yalnız benden ufak iki kardeşim var.»

« Peki senin kazancın evinizi geçindirebiliyor mu?»

« ......»

« Sorularıma daha yanıt vermeden sadece acı acı gülüyordu. Sonra birden bakışlarımdan irkilerek, metin bir devinmeyle:

« Mecburuz geçinmeye. » diyordu.» Yalnız babamın öksürük hapları pahalı!.. Öyle de çok kullanıyor ki! .»

« Eskiden ne iş yapardı baban?»

« M... de tahsildardı. Bir gün amiri sövdü, o da kavga etti. Sonra mahkemeye verilerek işinden kovuldu.»

« Demek suçluydu baban? »

« Bilmem! Belki de!..»

« Sonra çalışmadı mı baban?»

« Biraz çalıştı. Amelelik yaptı. Ama hasta olunaa o işi de bıraktı.»

Artık bir şey sormuyor, toplumun yükünü omuzlarında taşımasına karşın halâ canlılığını koruyan bu suçsuz kızcağıza tüm kalbimi taşıran sıcak duygularla bakıyordum. Öyle de gururluydu ki... Şimdi bile kapıdan çıkarken kırılan onurunu düzeltmek için yaptığı devinmeler aklıma geldikçe utanarak, yerdım duygularımın nedeni önermede zavallı çocuğun küçük kalbinde bir aşağılık duygusu yarattığımdan ötürü üzülüyorum.

Evet, Tülincilik tüm zorlamalarıma karşın ilacı tamistemedi. Mademki parası yetmiyordu... İlâcın yarısını alacaktı. Ve daha acısı :

« Para istemez Tülin» deyince, birden değişip gözleri vahşileşerek :

« Nemünasebet amca!.. diyordu.» Hiç parasız ilaç alınırmı?.. Çalışıyorum ya!

Gelenek, sersemlerin yasasıdır. Vanbrugh

ilkokul Öğretmenlerine verilecek Eğitim ödeneği kanun tasarısı B.M.M ne sevkedildi

Cumhuriyet rejiminin temel dayanağı olan ilkokul öğretmenlerinin özellikle köylerimizde çeşitli mahrumiyetler içinde, büyük bir vatanseverlik örneği vererek canla başla çalışmakta olan hizmet milliyetçisi Atatürkçü öğretmenlerimizin, maddi durumlarını biraz olsun düzeltebilmek için Millî Eğitim Bakanlığınca hazırlanan ve Başbakanlığa sunulan Eğitim ödeneği Kanun Tasarısı Bakanlar Kurulunca görüşülerek kabul edilmiş Büyük Millet Meclisine sevkedilmiş bulunmaktadır.

Adı geçen tasarının önümüzdeki günlerde meclis gündemine alınacağı ve tasarının Yüksek Meclisin görüşlerine sunulacağı umulmaktadır.

Siyasal Görünümüz

Baştarafı I de

duymamaktayız. Küçük küçük çıkarlar peşinde sen ben kavgasındalar. SEN ve BEN kavgası hiçbir şeyi halletmez.

Aynı gün Gürsel gene şunları söylüyor :

«Türkiyenin durumu geriye doğru gitmeye, taviz vermemeye, tek adım bile sürçmeye müsait değildir. Biz daima ileriye doğru, hem de devamlı olarak ileriye doğru gitmek zorundayız. Duraklamaya ve gerilemeye sebep olacak her taviz, karşısında beni bulacaktır. Üstelik bundan partiler de birşey kazanmıyacaklardır. Kaybedeceklerdir. Zira bu memlekete de, millete de fenalık etmektir. Partiler eninde sonunda iyi yola gireceklerdir. Eninde sonunda tekâmül yoluyla bu hakikata ulaşacaklardır. »

Yöneticilerden, sorumlulardan çok zamandan beri buna benzer gerçekçi bir konuşma duyamadığımız için ben Cumhurbaşkanımızın konuşmasına değinmek gereğini duydum. Zaten duramazdım. Büyük birşey bulmuşcasına sevinçliydim.

Gele Gele Geldik

Baştarafı I de

kağnıya. Yol de öylesine esiyormuş ki, birden ayakları yerden kesilmiş zavallı öküzlerin.

Bize kim derler?

Biz istersek, kağnıya yelken bile takarız!

Öküzlerin ayakları yerden kesilirmiş, amaaan sen de! Kesilsin bre!... Öküzler de azıcık akıllarını başlarına devşirsinler de yelkene uyduru versinler kendilerini.

Hayır, hayır! Demek istediğim bu değil!

Demek istediğim şu: Sahi, şimdi n'oolacak?

Ah benim çocukluğum! Ne güzel tekerlerdik:

«Su n,oldu?»

«İnek içti!»

«İnek n'oldu?»

«Dağa kaçtı!»

«Dağ n'oldu?»

«Yandı, kül oldu!»

çaltı: Sahibi ve sorumlu yönetimi M. Oğuz Koyutürk Haftalık Siyas Toplum gazetesi

Yıl 1 Sayı 37 yönetim yeri : Cumhuriyet Alanı Kaptanağa sok. No 2 Tlf: 23 70 Samsun

Egitim ögütündeki Bozuk Düzen

Baştarafı 2 de

retim Müdürü o ilçede görevlendirilen bir ilköğretim müfettişinin yaptığı işi yapamaz mı sanki?.. O zaman orta öğretim sekizyüz öğretmen daha kazanmış olacaktır.

Bugün çoğu ilkokul müdürlerinin birer de yardımcısı var. Hemde en yararlı çağına gelmiş olan öğreticilerden, bu yardımcılar. Sınıflarından alınarak bir masa başına oturtulan bu öğretmenlerin yapacakları iş nedir acaba?.. Hem sonra bu ilkokul müdürlüklerinin işi bu denli çok mu ki?.. Bir yandan öğretmen gereksisinden söz edilirken beri yandan bu harcamalar neye, öyleyse? . Diyelim ki, salt İlköğretim müdürleri için bir yardımcı gerekli. Ama sekreterlik işini bir öğretmene mi yaptırmalı yani?.. Dışarıdan bir görevli atamak daha yerinde olmaz mı? İşin en gülünç yanı, yardımcılıktır diyerek sınıflarından alınan öğretmenlerin yerine ortaokul çıkışlı bir kimse atanıyor. Ve bu kimsenin de eğitim öğretim yetisine inanılıyor!..

Hal böyle iken İlköğretmen okullarının ne gereği var, artık!.. Ortaokul çıkışlı kimselerle öğretmen gereksisi gideriliyorsa eğer ortaokulların son sınıflarına bir-iki meslek dersi koymakla bu işi, çok kısa yoldan halletmek daha yeğdir!.. Hem öğretmensizlik sıkıntısı da ortadan kalkmış olur!..

Bu birkaç örnekle anlatımına çalıştığım bozuk düzenin düzeltilmesinde salt Eğitim Örgütü değil tümüyle bir yurt yararlanacatır.